

Բասիլայել Պատկանյան

Անվնաս մարդ

ՓՈԽԱԴՐՈՒԹՅՈՒՆ

Նվեր Մն. Թխնուրյանին

Живя согласно со строгою моралью

Я никому не сделал в мире зла.

Некрасов

Հետևելով միշտ օրինաց աշխարհի,
Ես կյանքումս մարդու վրնաս չի արի.
Արժանացա մեծ-մեծ պատվո ու փառաց,
Որ միմիայն նրպատակն էր իմ կենաց.
Տունքս առատ ազգի ազգի ուտեստով,
Սրնդուկներս լի թանկագին ըզգեստով,
Ծառաներս մունջ, միշտ հրլու հրամանիս,
Անպակաս էր ոսկի, արծաթ գրրպանիս:

Բայց ո՞վ տեսավ երկրիս վրրա անփուշ վարդ,
Այսպես հավերժ փառքով լըցյալ չի կա մարդ.
Այո՛, հասան ինձ էլ օրեր դառնագին,
Բայց ի գո՛ւր, զի հանցավոր չէր իմ հոգին.
Ես մընացի Տիրոջ կանքին հրնագանդ,
Աղոթելով տիվ և գիշեր ջերմեռանդ:
Հետևելով միշտ օրինաց աշխարհի,

Ես կյանքումնրս մարդու վրնաս չի արի:

Մի օր ծառաս կոտրեց իմ մեծ հայելին,
Որ կարժենար քիչ-քիչ հագար ֆիորին.
Ես չասացի նորան խոսքեր անվայել,
Այլ ստիպեցի վեց ամ ձրրի ծառայել.
Այս դիպվածը նորան խըրատ կըլիներ .
Թե որ մինչև յոթներորդը նա ապրեր:
Հետևելով միշտ օրինաց աշխարհի,
Ես կյանքումնրս մարդու վրնաս չի արի:

Մի օր եկավ իմ մոտ մի խեղճ պատանի,
Խընդրեց, որ ես դընեմ նորան մի բանի.
Խիստ չափավոր էր թըշվատի խընդրածը,
Բայց էն տարի շատ թանկագին էր հացը.
Չընդունեցի. նա էլ գընաց ջուրն ընկավ.
Ափսո՛ս տըղա, որ նա էդպես շուտ մեռավ:
Հետևելով միշտ օրինաց աշխարհի,
Ես կյանքումնրս մարդու վրնաս չի արի:

Մի օր տեսա մի ալևոր մուրացկան,
Որ վեց տարի առաջ այգիումս էր վարձկան.
Խոշբեշ արի հետը, սիրով խոսեցի,
Սրանից սավայ՝ ո՞նց է քեֆըդ, հարցուցի.
Բայց նա հանկարծ ինձնից խընդրեց մեկ մանեթ.
Ես գարնացա սաստիկ ու շուտ դարձա ետ:
Հետևելով միշտ օրինաց աշխարհի,
Ես կյանքումնրս մարդու վրնաս չի արի:

Մի օր որդիս իրա կամքով, անհրաման,
Սընդուկիցրս հանեց հինգ թե վեց թուման.
Ես իմացա, վըրա հասա բըռնեցի,
Ձեռքը կապած՝ դատավորին մատնեցի.

Շատ չի անցավ վախից խեղճը թույն կերավ:
Ահա՛, էսպես միակ հույսը իմ կորավ:
Հետևելով միշտ օրինաց աշխարհի,
Ես կյանքումնս մարդու վրնաս չի արի:

Իմ Շուշանի սիրտը կրպավ Օհանին.
Էդ Օհանի ծրնողք չունքի խեղճ էին,
Ես Շուշանիս տվի հարուստ քոռ Գոգուն,
Որ համրանքով չըգիտեր չափն իր ոսկուն.
Բայց քամբախտ էր ծընած օրից խեղճ Շուշան,
Վեց ամսից մըտավ թաց, սառ գերեզման:
Հետևելով միշտ օրինաց աշխարհի,
Ես կյանքումնս մարդու վրնաս չի արի: